

TREI

Pulberea mă transportă în mijlocul unor copaci uscați. Îmi împreunez mâinile, încercând să le fac să nu mai tremure. O pală de vânt rece îmi zgârie pielea, iar mirosul aspru îmi este cât se poate de străin. Nici urmă de oraș în depărtare. Nicio casă. Doar o pădure deasă și copaci înnegriți, mucegăiți.

Panica dată de faptul că am fost la un pas să fiu prinsă încă se regăsește în pașii mei șovăitori, în timp ce rătăcesc printre arbori, încercând să găsesc casa bunicii. Însurarea e deja adâncă atunci când zăresc un drum ce duce la niște porți de fier. Lângă ele, un post de pază din piatră, în fața căruia așteaptă un șir de mașini. Barierele se înalță ca două mâini ce venerează amurgul, iar pe ele sunt scrise cuvintele *Chateau Soleil*. Astfel de porți sunt făcute pentru a nu-i lăsa să intre pe cei ca mine.

Încerc să-mi potolesc tremurul degetelor și scot telefonul să chem o mașină. Contul e încă legat de un card pe care ar trebui să mai fie câțiva dolari. Așteptarea îmi accelerează pulsul. Oare va funcționa? Șoferul își face apariția destul de repede și mă privește cu neîncredere.

— Vrei să te duc *dincolo* de poartă?

— Plătesc în plus.

— Îi arăt banii rămași de la magazin.

— Urcă!

Mă așez pe bancheta din spate. Mașina se pune în mișcare, iar gardianul ne face semn să înaintăm. Nu există alt loc în care să mă pot duce. Trebuie să trec de poartă. Îmi încleștez mâna pe rucsac și strâng brelocul între degete.

Peste o secundă, se luminează cu un răspuns. *Mama, te rog, grăbește-te!* Vina îmi arde stomacul.

Lent, ne apropiem de paznic, a cărui înfățișare e la fel de accesibilă precum limbajul trupului său. Buzele lui schițează o mustrare permanentă. Gulerul înalt al cămășii e ținut de un inel metalic împodobit cu o gheară încovoiată, asemănătoare cu cea a unui dragon. O desprinde de la gât și o răsuțește între degete ca pe o monedă. *O monedă.*

— Oare e și el Dragon? șoptesc mult prea tare.

Mă uit cu atenție la imaginea de pe monedă. Nu e o columnă frântă...

Nedumerit, șoferul ridică din sprâncene în oglinda retrovizoare, apoi încetinește. Geamul din dreptul meu coboară și mă reazem de spetează. Simt privirea paznicului ca pe un cuțit în coaste. Dar nu pare să mă recunoască. *Gheara.* Nu face parte din același grup cu dragonul care mă urmărește. Nu-mi știe secretul.

— Numele? mă întrebă, strângând iritat din buze.

— Quell.

— O clipă, șuieră printre dinți.

Dincolo de porți, sălciile își arcuiesc ramurile deasupra străzii, conferind serii deja cenușii o nuanță și mai întunecată. Mă uit după o clădire sau un acoperiș. Însă drumul pare să ducă dincolo de linia orizontului.

— Nu e trecută aici nicio Quell. La cine ai venit, mai exact? întrebă paznicul.

— La doamna... doamna Marionne.

— *Doamna* Marionne?

Ochii i se îngustează și jur că mă înjunghie în piept.

— Da, domnule.

— Așteaptă puțin, te rog!

Încerc să stau cât mai dreaptă. Nu știu care e prenumele bunicii. Pentru mine, a fost întotdeauna bunica Marionne. Gardianul se întoarce și arată către poartă. Respir ușurată când văd că se deschide.

— Știți cumva numărul casei? îl întreb. Adică, care dintre case e a ei?

— E singura casă.

— Am înțeles. Mulțumesc.

Mașina se pune în mișcare. Drumul șerpuieste printr-un tunel de copaci. Strâng și mai tare în mână pumnul dat de mama, cu putere, căutând cu disperare o cât de mică senzație de siguranță. De control.

— Până unde vrei să te duc? mă întrebă șoferul.

Tot nu se zărește niciun acoperiș sau altceva, în afară de pădure și cerul rău prevestitor.

— Imediat după acești copaci.

Simt fiori pe șira spinării. N-ar trebui să fiu aici. În mînte mi se derulează amintiri din vremurile în care eu și mama ne-am aflat în situații și mai dificile. Pe moment, *toushana* e liniștită și încerc să stau cât mai confortabil pe banchetă. *Poate că nu avem prea multe, dar ne avem una pe cealaltă*, spune mama. Și este valabil mereu. Până acum. Privesc pe geam copacii care freamătă, se unduiesc.

Oare îmi spun „bun-venit“?

Sau „fugi“?

Când ieșim din tunelul de arbori, întunericul se risipește de parcă cineva ar fi ridicat o cortină. Norii

cenușii s-au risipit, iar cerul înserării este de un roz imperial. Deschid geamul și vântul pătrunde în mașină. Inspir adânc și apăsarea din piept se domolește.

Drumul înconjoară o curte mare și pietruită, plină de arbuști sculptați și statui, precum grădina unui castel elegant. Printre pavele răsar smocuri de iarbă, iar din fântâna arteziană apa țâșnește la înălțime, picăturile strălucind în soarele amurgului. Privesc, încercând să pătrund toată acea măreție și degetele mele slăbesc din strânsoare mânerul pumnalului. În depărtare, un acoperiș ascuțit, o mică pată în verdele luxuriant al pădurii.

— Ar trebui să fie în direcția aceea, spun, întinzându-mi gâtul ca să văd mai bine.

Drumul șerpuieste până se înfundă, și atunci o văd: încă o poartă de fier cu un M pe ea.

— Acolo! spun, arătând cu degetul.

Este atât de maiestuoasă, ca un edificiu de pe o carte poștală, ca o imagine din manualul de istorie. Nu pare un spațiu real în care să intru. Ceva îmi vibrează în piept. Ceva cald, îmbătător, ușor străin. Ceva ce seamănă cu speranța.

Mașina oprește în fața porții și timp de câteva clipe nu se întâmplă nimic. Nu există niciun turn de observație, niciun interfon. Acoperișul întunecat nu e altceva decât o întrerupere a frunzișului copacilor.

— Trebuie să plec. Nu sunt plătit să pierd timpul aici toată ziua.

Aici este. Trebuie să fie.

— Bine, mulțumesc.

Îi las bacșiș și mașina demarează repede.

Poarta se înalță în fața mea ca un altar ce-și așteaptă ofranda. Vântul bate cu putere și-i simt răceala pe brațe.

Frigul mi se strecoară în degete, apoi se furișează în palme. Îmi încleștez pumnii și caut punguța cu orez. Încerc să deschid fermoarul rucsacului, dar degetele îmi amorțesc. Durerea se transformă într-un fior de gheață, *toushana* se agită. Mi-aș dori să știu ce o provoacă. Ce o trezește în anumite momente și ce o ține adormită în altele.

— E cineva?

Las rucsacul jos. E imposibil să nu fie camere de luat vederi.

— E cineva aici?

Nimic.

Ceva planează deasupra mea și lumea din jur se întunecă. Dar, când îmi ridic privirea, nu văd decât o pată întunecată, de parcă norii s-ar fi îndepărtat, lăsându-și în urmă umbra. Clipesec. A dispărut. Lumina înserării scade tot mai mult. Vântul îmi atinge pielea, scuturând copacii, iar unghiurile ascuțite ale umbrei se apropie tot mai mult, întinzându-se pe jos și apropiindu-se de mine.

— Cine-i acolo?

Încerc să-mi înving teama și duc mâna la rucsac după pumnalul mamei, în timp ce în minte mi se derulează imagini ale Dragonului care mă caută. Brusc, întunericul de deasupra se îndreaptă spre mine și mă cuprinde panica. Duc mâna la pumnal chiar înainte ca o forță să mă lovească în spate, împingându-mă înainte și tăindu-mi respirația. Cad în genunchi, răpusă de durere. Duc mâna la rucsac. Fermoarul e blocat, dar reușesc să-l deschid, în timp ce o ceață neagră ca noaptea mă înconjoară. Mă recompun după lovitură, încercând să-mi dau seama din ce direcție vine, dar nu văd pe nimeni și nimic, doar umbre.

Ceața se ridică. Rana mă ustură, pulsează. Duc mâna la punctul dureros în timp ce lumea se clatină

ușor. Copacii se leagănă și mă judecă din priviri, la fel ca poarta de fier care nu-mi dă voie să intru. Încerc să-mi dau seama unde a dispărut umbra și din ce parte va lovi din nou, dar nu văd decât umbre înșelătoare. Pe jos, pete negre care se estompează, luând nenumărate forme.

— Te rog, oprește-te!

Tremur de durere, parcă toate coastele mi-ar fi smulse de la locul lor. Mă uit cu și mai multă atenție, mi se face frig, mii de ace mă înțepă în spatele ochilor, încercând să cuprind întunericul. Clipesc, și tot ce e în jurul meu se albește. Atunci îl văd.

Deslușesc conturul tălpilor, alcătuit doar din aer. Se repede către mine, dar sunt pregătită. Îl apuc de gleznă, îl țin cât pot de strâns și trag. Se împiedică, dar reușește cumva să nu cadă. Umbra pe care o compusese se risipește ca firele de nisip.

Rămâne în urmă un tip de vârsta mea, îmbrăcat la fel ca paznicul, cu o privire care taie ca un pumnal.

Încă unul. Și acest Dragon are partea de sus a feței acoperită de o mască strălucitoare. Doar că a lui e mult mai împodobită decât cele pe care le-am mai văzut, cu o dantelărie complicată care se estompează în piele. Haina neagră și cămașa largă sunt acoperite de o bogată broderie roșie, mult mai frumoasă decât a celorlalți Dragoni. Dar la gât nu poartă moneda de argint, așa cum mă așteptam, ci doar o bucată de țesătură.

— Paznicul mi-a dat voie...

Dar înainte să pot rosti întreaga frază, se ridică în picioare, își umflă nările și dispare într-un nor întunecat.

— Eu...

Încerc din nou să spun, dar sunt înghițită de o ceață neagră, rece ca un mormânt. O ceață alcătuită din... *el.*

O durere ascuțită îmi străbate întregul trup, spintecat parcă de o mie de tășuri. Clipesc, dar totul în jur e negru. Și roșu. Gem de durere. *Toushana* rage în mine, o pătură de gheață îmi cuprinde oasele atât de puternic, încât mă arde. Strâng din dinți, încerc să mă concentrez și mă forțez să deschid ochii, căutând un contur. Un semn cât de mic care să-mi arate din ce direcție atacă Dragonul. Ceața se agită, vălurindu-se în jurul formei lui. Întind cu forță brațul rece ca un buștean înghețat și îl lovesc în spațele genunchilor. Se clatină, dar își revine imediat și, în timp ce umbrele se ridică, reapare.

Ochii lui verzi se îngustează.

Îmi iau avânt, scot pumnalul și i-l proptesc drept în față, în timp ce mă bântuie avertizările mamei legate de bunica și de această lume.

— Dacă mă mai atingi o dată, te spintec.

Lumea începe să se destrame, râuri roșii îmi străbat degetele, apoi brațele.

Amenințarea mea nu-i provoacă nicio reacție. Fixează cu privirea pumnalul. Mă cuprinde un val de căldură, pe care atacul lui îl face să semene cu o sfâșiere pe interior. Dar ridic pumnalul mai mult, mai hotărât. Nu mă va atinge din nou. Tăieturi fine îmi brăzdează brațele, palmele. Sânge, e-atât de mult sânge. Masca de pe chipul său dispare.

— De unde l-ai furat?

— E al *meu*.

Clatină din cap neîncrezător.

— *Cine ești?*

Inspir adânc. Cuvintele pe care n-am avut voie nicio dată să le rostesc mi se adună în gât ca fierrea.

— Marionne. *Quell Janae Marionne.*

PATRU

Îmi întinde mâna și, pentru o clipă, mă gândesc să-l atac, dar ascund pumnul. După luptă, picioarele mele pline de zgârieturi sunt grele ca plumbul. Mă clatin și el mă prinde cu forță și îmi cuprinde ferm spattele cu brațele, trăgându-mă la el. Încremenesc lipită de pieptul său puternic, iar el mă duce dincolo de poartă. Înfiorată, îi simt corpul lipit de rănile mele. O casă impunătoare, asemănătoare cu un castel, luminoasă ca o stea, ne privește din depărtare peste întinderea verde. Pare un conac stăpânind peste propria lume.

— Ține-te de mine, îmi spune, grăbind pasul.

Dar durerea care radiază din tot corpul meu se accentuează și abia dacă pot ține ritmul cu el. Îmi prinde mâna de brațul lui și simt că inima îmi bubuie în urechi. Strânsoarea sa e blândă și fermă deopotrivă. Stând atât de aproape de el, pot vedea ce are la gât. Ceea ce mi se păruse o bucată simplă de pânză e imaginea brodată a unei gheare încovoiate, identică cu cea de pe moneda pe care paznicul o avea la gât. Doar că a lui e cusută cu fir negru. *O gheară... Nu o columnă frântă.* Încerc să respir normal, dar nu reușesc, felul în care mă ține nu mă face să mă simt în siguranță.

— N-am făcut nimic. *Unde mă duci?*

Mă strânge și mai tare și îmi spune printre dinți.

— Nu-mi da drumul!

E un ordin.

Lumea se rotește în jurul nostru și în câteva clipe ajungem în fața conacului, străjuit de bolte în arcuri frânte. Pe frontonul de piatră triunghiular e inscripționat numele Marionne. Mă cutremur. Numele *meu*. Sub el e un fel de simbol, o *fleur-de-lis* și o gheară înlănțuite de cuvinte într-o limbă pe care nu o cunosc. Îmi surprind imaginea într-o fereastră și, în ciuda hainelor însângerate, îmi prind părul și îmi șterg obrajii pistruiați plini de praf, dar, zgâriate, mâinile mă ustură.

Deschide ușile și mă trage după el înăuntru. Tavanul e o capodoperă de rozete aurite și stucaturi ca în cele mai frumoase castele, despre care am citit în cărțile de istorie. Arcadele înalte amintesc de o biserică străveche, bântuită. Străbatem vestibulul, apoi un labirint străjuit de pereți plini de portrete și ajungem într-un foaier larg, unde o sferă uriașă plutește în aer ca o lună neagră. Pe suprafața sticloasă sunt încrustate mii de particule luminoase, ca niște constelații. Dedesubtul lor, turbioane violente de întuneric.

— Ce e...?

Întind mâna către partea de jos a sferei, dar degetele mele o străpung de parcă n-ar fi fost decât o iluzie. Mă frec la ochi, uluită. Mă trage după el și încerc să mă eliberez din strânsoare.

— Pot să merg și singură.

Mă strânge și mai tare. Trecem pe lângă o pereche de uși înalte, din lemn sculptat, din spatele cărora răzbate o muzică. Arunc o privire înăuntru. Lumini strălucitoare învăluie publicul așezat în jurul unei scene; unii dintre

ei poartă măști, alții, coronițe de aur sau argint. Pe scenă, o fată îmbrăcată elegant ridică un pumnal deasupra capului. Tresar.

— Privirea înainte!

Gardianul meu mă trage de mână înainte să pot vedea mai mult.

Urcăm o scară monumentală, apoi încă una. În capul scării, o sală lungă. Prin ferestrele boltite se vede cerul plin de stele deasupra unei întinderi nemărginite de iarbă și sculpturi vegetale. Tenișii mei uzi scârțâie și alunecă pe podeaua lustruită. El grăbește pasul, în timp ce eu sunt mută de uimire și capul mi se învârte. Cum e posibil ca un loc atât de periculos să fie atât de frumos?

— Așteaptă aici, îmi spune când ajungem în fața unei uși duble bine păzite.

Îi spune ceva unuia dintre paznici, care, de asemenea, poartă la gât o monedă inscripționată cu o gheară. Paznicul se uită indiferent la rănilor mele, apoi ne dă voie să intrăm. Dincolo de uși este o sufragerie cu un șemineu în care focul trosnește, lângă ferestrele înalte cu draperii elegante. Strâng pumnii și trag aer adânc în piept, ușurată că degetele mi s-au încălzit și *toushana* a amuțit.

Din stucatura bogat ornamentată atârână un candelabru ce răspândește o lumină caldă. Tavanul e atât de înalt, încât sunt nevoită să-mi dau capul pe spate ca să-l pot privi. Aici a crescut mama. Vina care îmi apasă inima devine și mai grea. Am smuls-o din mijlocul tuturor acestor lucruri.

— Stăpâna Marionne va sosi într-un minut, spune Dragonul ce-i păzește ușa.

Strâng între degete brelocul, privind ceasul cu pendulă de pe perete. Gardianul meu se duce în celălalt capăt

al încăperii fără să spună nimic, pe chip i se citește iritarea, în timp ce masca se afundă în piele. Acum, la lumină, îl pot vedea mai bine. Stă într-un colț ca o statuie romană, lat în umeri, privind de sus ca un zeu, perfect și echilibrat. Chiar frumos. Pomeții înalți și genele lungi îi scot în evidență ochii de un verde profund. Nasul e ușor curbat în sus, deasupra buzelor pline ce par pentru totdeauna încrețite. Ar părea îmbufnat, dacă n-ar avea acea privire pătrunzătoare, aspră, meditativă. Este nefiresc de frumos. Îmi netezesc cămașa ponosită și simt în blugi găurile, care n-ar trebui să existe și care nu fac decât să înrăutățească lucrurile.

Mă surprinde privindu-l și trăsăturile i se ascut. Îl frământă ceva. Iar acel ceva, bănuiesc, sunt eu. O bătaie în ușă mă face să mă îndrept de spate. O fată mignonă, cu o față mică, intră, ținând în mână o casetă de metal. Părul închis la culoare îi ascunde expresia blândă. E îmbrăcată într-o rochie simplă, dintr-o pânză subțire, iar pe cap are o diademă subțire de argint: o bentiță de care sunt prinse inele de metal și filamente de argint. Elegantă și gingașă, exact ca ea.

Arată către brațul meu înroșit de sânge.

— Îmi dai voie?

Încuviințez dând din cap și pun jos rucsacul. Timp de câteva minute, se concentrează pe rănille mele, plimbându-și cu delicatețe degetele de-a lungul brațului meu până când e iar ca nou. Îmi privesc mâinile îndelung. Chiar sunt defectă.

Un val de durere îmi străbate coastele, în timp ce ea îmi vindecă brațul. Tresar și mă sprijin în celălalt cot, pe o pernuță, mai elegantă decât orice alt lucru pe care mi-a fost dat să-l văd vreodată, darămite să-l am. Fata își